ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ
តាងនាមប្រជារាស្ត្រខ្មែរ
តុលាការកំពូល

តុលាការកំពូល
សំណុំរឿងព្រហ្មទណ្ឌ
លេខៈ ៦៥
ចុះថ្ងៃទី១០-១១-១៩៩៩
សាលដីកាលេខៈ១២
ចុះថ្ងៃទី២៣-០៤-២០០៣

បានបើកសវនាការជំនុំជម្រះជាសាធារណៈនៅថ្ងៃទី២៣ ខែមេសា ឆ្នាំ ២០០៣ ដោយមានសមាសភាពក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះដូចតទៅ៖

១-ឯកឧត្តម... ប្រធាន
២-លោក... ចៅក្រម
៣-លោក... ចៅក្រម
៤-លោក... ចៅក្រម
៥-លោក.. ចៅក្រមរបាយការណ៍

ក្រឡាបញ្ជី
លោក...
តំណាងមហាអយ្យការ
លោក...ព្រះរាជអាជ្ញា

ដើម្បីជំនុំជម្រះលើបណ្តឹងសាទុក្ខពីសាលដីកាព្រហ្មទណ្ឌលេខ១៩៣ ចុះថ្ងៃទី២៨ខែកក្កដាឆ្នាំ១៩៩៩របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ និងសំណុំរឿងព្រហ្មទណ្ឌលេខ៦៥ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់តុលាការកំពូល។

ពីបទៈ មនុស្សឃាតគិតទុកជាមុន ប្រព្រឹត្តនៅភូមិព្រៃកតាគន់ ឃុំស្វាយ ប៉ោ ស្រុកស្វាយប៉ោ ខេត្តបាត់ដំបង កាលពីថ្ងៃទី២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ បទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ដែលមានចែងនិង ឱ្យផ្តន្ទាទោស តាមបញ្ញាត្តិមាត្រា៣១ នៃច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌអន្តរកាល ចុះថ្ងៃទី១០ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩២។

-ជនជាប់ចោទឈ្មោះ **សច** (ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ) ភេទប្រុស អាយុ២៦ ឆ្នាំជាតិខ្មែរ របររកស៊ីធ្វើឃោធា ទីលំនៅមុនថ្ងៃចាប់ខ្លួនភូមិមោង ឃុំអន្លង់វិល ស្រុកសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង ឪពុកឈ្មោះ...ម្តាយឈ្មោះ...ប្រពន្ធឈ្មោះ...មានកូន ១នាក់។ ក្រៅឃុំ។

-មានមេធាវី លោក...

២-ជនជាប់ចោទឈ្មោះ **រសផ** ភេទប្រុសអាយុ២៨ឆ្នាំ ជាតិខ្មែរ របររកស៊ីធ្វើឃោធា ទីលំនៅសព្វ ថ្ងៃផ្ទះលេខ២៥១ ក្រុម១៤ ភូមិអូរមុនី ឃុំអន្លង់វិល ស្រុកសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង ឪពុកឈ្មោះ...ម្តាយឈ្មោះ... ប្រពន្ធឈ្មោះ...មានកូន ២នាក់។

-អគ្គព្រះរាជអាជ្ញាអមសាលាឧទ្ធរណ៍(ម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខ)

-ដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីឈ្មោះ **យគស** (ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ)ភេទស្រី អាយុ៤៤ឆ្នាំជាតិខ្មែរ ទីលំនៅសព្វថ្ងៃភូមិអូរចារ សង្កាត់សាមគ្គី ស្រុកទីរួមខេត្ត ខេត្តបាត់ដំបង។

-តាមពាក្យបណ្តឹងរបស់ឈ្មោះ **យគស** ចុះថ្ងៃទី០៣ខែកក្កដាឆ្នាំ១៩៩៤ ប្តឹងពីឈ្មោះ **សច** និងបក្សពួកប្អូនសម្លាប់កូនរបស់ខ្លួនដោយសំអាងហេតុថា នៅថ្ងៃទី០២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ ឈ្មោះ **សច** និងឈ្មោះ **រសផ** នាំគ្នាជិះម៉ូតូ Nova សាំងលាយមកបបួលឈ្មោះ **សរ** (ហ៊ី) ទៅហាងពន្លឺត្បូងពេលទៅផឹកស៊ី នោះឈ្មោះ **សរ (ហ៊ី)** បានជិះម៉ូតូC100 សេរីថ្មីពណ៌ព្រឿងទុំ។ ក្រោយពីពេលស៊ី

ផឹករួចវេលាម៉ោង៨យប់ឈ្មោះ **សច** និងឈ្មោះ **រសផ** ព្រមទាំងបក្សពួកបានទាំឈ្មោះ **សរ(ហ៊ី)** យកទៅបាញ់ ចោលនៅចំណុចក្រុម៧ ភូមិព្រៃកតាគន់ ឃុំស្វាយប៉ោ២ ទីរួមខេត្តបាត់ដំបង ប្លន់យកម៉ូតូតែម្ដង។

-បានឃើញសេចក្ដីសន្និដ្ឋាន របស់តំណាងអយ្យការអមតុលាការខេត្តបាត់ដំបងថាៈមានភស្តុតាង និងមានពិរុទ្ធគ្រប់គ្រាន់លើឈ្មោះ **សច** និងឈ្មោះ **រសផ** ពីបទៈ ធ្វើមនុស្សឃាតដោយចេតនាគិតទុកជាមុនប្រព្រឹត្តនៅភូមិព្រៃកតាគន់ សង្កាត់ស្វាយប៉ា២ ទីរួមខេត្តបាត់ដំបង កាលពីយប់ថ្ងៃទី០២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ បទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ដែលមានចែង និងផ្ដន្ទាទោសតាមបញ្ញាត្តិមាត្រា៣១ នៃច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌអន្តរកាល ចុះទី១០ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩២ របស់ក្រុមប្រឹក្សាជាតិជាន់ខ្ពស់កម្ពុជា។ ស្នើសុំតម្កល់បទចោទទុកជាបានការពេញទាំងមូល និងស្នើសុំឱ្យតុលាការសម្រេចផ្ដន្ទាទោសលើឈ្មោះ**សច** និងឈ្មោះ **រសផ** ដាក់ពន្ធនាគារកំណត់ពី១៥ឆ្នាំទៅដល់១៧ឆ្នាំ។

-បានឃើញសាលក្រមលេខ៤៥ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៥ របស់តុលាការខេត្តបាត់ដំបងដែលបានសម្រេចៈ ១-ផ្ដន្ទាទោសលើឈ្មោះៈ ក. **សច** ភេទប្រុសអាយុ២៧ឆ្នាំ ដាក់ពន្ធនាគារកំណត់១៥ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃឃុំខ្លួន។ **ខ-រសផ** ភេទប្រុសអាយុ២៨ឆ្នាំដាក់ពន្ធនាគារកំណត់១៦ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃចាប់ខ្លួនបានដោយអនុវត្តបន្តដីកាចាប់ខ្លួនលេខ៣៥ដ.ច.ខ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៤ របស់ចៅក្រមស៊ើបអង្កេត។

*ពីបទៈ*ធ្វើមនុស្សឃាតដោយចេតនាគិតទុកជាមុនប្រព្រឹត្តនៅភូមិព្រៃតាគន់ សង្កាត់ស្វាយប៉ោ២ ទីរួមខេត្តបាត់ដំបង កាលពីយប់ថ្ងៃទី០២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ បទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌដែលមានចែងនិងផ្ដន្ទាទោសតាមមាត្រា៣១ នៃ

ច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌអន្តរកាល ចុះថ្ងៃទី១០-៩-០៩-៩២ របស់ក្រុមប្រឹក្សាជាតិជាន់ខ្ពស់កម្ពុជា។

២-វត្ថុតាងគឺៈ

ក-កាំភ្លើងK៥៩ លេខ៣០៧៦ត្រូវរឹបអូសទុកជាទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ។

ខ-សំបកកាទូសចំនួនមួយលេខ១១-៦៩ត្រូវរឹបអូសបំផ្លាញចោល។

៣-បង្គាប់ឱ្យឈ្មោះ **សច** និងឈ្មោះ **រសផ** ចេញសំណងការអន្តរាយ និងជំងឺចិត្តដោយគិតជាប្រាក់រៀល ស្មើនឹងមាសទឹកដប់ចំនួន៧ជំឡឹង ឱ្យដល់ឈ្មោះ **យគស** ជាដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី។ដើមបណ្តឹងទាមទារលើសពីនេះបដិសេធចោល។ ក្នុងករណីទណ្ឌិតទាំងពីរនាក់គ្មានប្រាក់សងធនទណ្ឌគ្រប់ចំនួនទេនោះ ត្រូវដាក់គុកបង្ខំលើរូបកាយក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌកំណត់២ឆ្នាំ ដើម្បីទារប្រាក់ធនទណ្ឌ តាមមាត្រា៧នៃច្បាប់ស្តីពីការដាក់គុកបង្ខំលើរូបកាយក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌ ដែលបានប្រកាសឱ្យប្រើតាមក្រឹត្យលេខ១៨ក្រ ចុះថ្ងៃទី០៨-០២-៩២ របស់ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋនៃកម្ពុជា។

៤-សាលក្រមនេះជំនុំជម្រះ និង ប្រកាសជាសាធារណៈចំពោះមុខជនជាប់ចោទឈ្មោះ **សច** កំបាំងមុខជនជាប់ចោទឈ្មោះ **រសផ** និងចំពោះមុខដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី ទុករយៈពេលប្តឹងទាស់ និងបើកផ្លូវប្តឹងឧទ្ធរណ៍តាមច្បាប់កំណត់។

-បានឃើញបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍លេខ១៨ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែមីនា ឆ្នាំ១៩៩៥ របស់ឈ្មោះ **សច** ប្តឹងមិនសុខចិត្តពីសាលក្រមព្រហ្មទណ្ឌលេខ៤៥ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកុម្ភៈឆ្នាំ១៩៩៥របស់តុលាការខេត្តបាត់ដំបងលើសេចក្តីសម្រេចទាំងមូល។

-បានឃើញសេចក្តីសន្និដ្ឋាន របស់តំណាងមហាអយ្យការអមសាលាឧទ្ធរណ៍ថាៈ មានលិខិតពីរដែល មេធាវីការពារជនជាប់ចោទ លើកយកមកសន្និ

ដ្ឋានដូចជាភស្តុតាង ពុំបានគ្រាប់គ្រាន់ហើយបញ្ជូនមកសាលាឧទ្ធរណ៍ទេ ហើយសាលាឧទ្ធរណ៍បានចាត់របៀបរកដែរ តែមកទល់ពេលនេះពុំមានលទ្ធផលដែរ។ ផ្អែកតាមឯកសារក្នុងសំណុំរឿង មានការខូចខាតយ៉ាងច្រើន ក្នុងការស៊ើបអង្កេតក្នុងបទឃាតកម្មនេះ ការចោទប្រកាន់ ក្នុងលក្ខណៈសង្ស័យប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីឃាតកម្មមិនច្បាស់លាស់ក៏ដោយ សូមកែប្រែបទចោទ ពីឃាតកម្មគិតទុកជាមុនមក បទប្រើប្រាស់អាវុធខុសច្បាប់។

-បានឃើញសាលដីកាព្រហ្មទណ្ឌលេខ១៩៣ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលបានសម្រេច៖

១-ទទួលពាក្យបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែមីនា ឆ្នាំ១៩៩៥ របស់ឈ្មោះ**សចរ** ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់

២-បដិសេធសាលក្រមព្រហ្មទណ្ឌលេខ៤៥ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែមីនា ឆ្នាំ ១៩៩៥ របស់តុលាការខេត្តបាត់ដំបងចោលជាអសារបង់។

៣-ឱ្យឈ្មោះ **សច** ភេទប្រុស អាយុ២៧ឆ្នាំ និងឈ្មោះ **រសផ** ភេទប្រុស អាយុ២៨ឆ្នាំ រួចខ្លួនពីបទធ្វើមនុស្សឃាតគិតទុកជាមុន ប្រព្រឹត្តកាលពីថ្ងៃទី០២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ នៅភូមិព្រែកតាគន់ សង្កាត់ស្វាយប៉ោ២ ទីរួមខេត្តបាត់ដំបង បទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌដែលមានចែងនិងផ្តន្ទាទោសតាមបញ្ញត្តិមាត្រា៣១ ច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌអន្តរកាល ចុះថ្ងៃទី១០-០៩-១៩៩២។

៤-បង្គាប់ឱ្យដោះលែងឈ្មោះ **សច** ភេទប្រុសអាយុ២៧ឆ្នាំ ពីមន្ទីរឃុំឃាំងជាបន្ទាន់ប្រសិនបើឈ្មោះនេះ ពុំត្រូវបានឃុំខ្លួនពីបទល្មើស អ្វីផ្សេងទៀតនោះ។

៩-សាលដីកានេះជំនុំជម្រះ និងប្រកាសជាសាធារណៈចំពោះមុខមេធាវីការពារជនជាប់ចោទ កំបាំងមុខជនជាប់ចោទ កំបាំងមុខដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី បើកផ្លូវប្តឹងតវ៉ាក្នុងកំណត់ច្បាប់។

-បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៨២ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់ឯកឧត្តមអគ្គព្រះរាជអាជ្ញាអមសាលាឧទ្ធរណ៍ ប្តឹងមិនសុខចិត្តពីសាលដីកាព្រហ្មទណ្ឌលេខ១៩៣ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ត្រង់ចំណុចទី៤នៃសេចក្តីសម្រេច។

-បានឃើញសារណា ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឯកឧត្តមអគ្គព្រះរាជអាជ្ញា(ជាម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខ) ធ្វើឡើងក្នុងកំណត់ច្បាប់។

-បានឃើញលិខិតបង្គាប់ឱ្យធ្វើសារណាតបចុះថ្ងៃទី១៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០០១ របស់តុលាការកំពូលបង្គាប់ឱ្យឈ្មោះ **សច** ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខធ្វើសារណាឆ្លើយតប ដោះសាពីសារណា របស់ឯកឧត្តមអគ្គព្រះរាជអាជ្ញាអមសាលាឧទ្ធរណ៍ ហើយដែលរដ្ឋអំណាចមូលដ្ឋានបានទទួលថ្ងៃទី៥ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០១ និងបញ្ជាក់ថា ចំពោះឈ្មោះ **សច** សព្វថ្ងៃពុំនៅក្នុងមូលដ្ឋានទេដែលជាហេតុធ្វើឱ្យគ្មានសារណាឆ្លើយតបរបស់ចុងបណ្តឹង សាទុក្ខតាមកំណត់ច្បាប់។

-បានស្តាប់របាយការណ៍ របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍

-បានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋាន របស់តំណាងមហាអយ្យការអមតុលាការកំពូលថា៖ សាលាឧទ្ធរណ៍សម្រេចសេចក្តីមកនេះមានការខុសឆ្គង សូមបដិសេធសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍ចោលជាអសាបង់។

-បានស្តាប់អំណានសារណារបស់ឯកឧត្តមអគ្គព្រះរាជអាជ្ញា អមសាលាឧទ្ធរណ៍នៅពេលជំនុំជម្រះ។

-បានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋានការពាររបស់លោក **បងគ** មេធាវីការពារជនជាប់ចោទឈ្មោះ **សច** (ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ) នៅពេលជំនុំជម្រះថា ក្នុងរឿងនេះភស្តុតាងមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា កូនក្តីខ្ញុំមិនបានប្រព្រឹត្តិបទល្មើសទេ សូមតុលាការកំពូល តម្កល់សាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍ទុកជាបានការដដែល។

-បានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋានបន្ថែម នាពេលសវនាការរបស់តំណាងមហាអយ្យការអមតុលាការកំពូលថា សូមរក្សាបទចោទប្រកាន់នៅដដែល។

-ក្រោយពីបានស្តាប់របាយការណ៍របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍

-ក្រោយពីបានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់តំណាងមហាអយ្យការ

-ក្រោយពីបានស្តាប់សារណា របស់អគ្គព្រះរាជអាជ្ញាអមសាលាឧទ្ធរណ៍និងសេចក្តីសន្និដ្ឋានការពាររបស់មេធាវីជនជាប់ចោទ។

-ក្រោយពីបានពិភាក្សាត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ហើយ

តុលាការកំពូល

-យល់ឃើញថា បណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៨២ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៩របស់អគ្គព្រះរាជអាជ្ញាសាលាឧទ្ធរណ៍ធ្វើឡើងក្នុងកំណត់ច្បាប់ តុលាការកំពូល អាចលើករឿងនេះមកជំនុំជម្រះបានតាមមាត្រា១៤ នៃច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំងនិងសកម្មភាពរបស់សាលាជម្រះក្តី។

-យល់ឃើញថា ការដែលសាលាឧទ្ធរណ៍សម្រេចឱ្យជនជាប់ចោទឈ្មោះ **សច** និង **រសផ** រួចខ្លួនពីបទធ្វើមនុស្សឃាតដោយចេតនាគិតទុកជាមុនប្រព្រឹត្តនៅភូមិព្រែកតាគន់ សង្កាត់ស្វាយប៉ោ២ ស្រុកទីរួមខេត្តបាត់ដំបង កាលពីថ្ងៃទី២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ ដោយសំអាងលើលិខិតលេខ១១៣ របក.តប ចុះថ្ងៃទី១៣ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៧ របស់ស្នងការនគរបាលខេត្ត ដែលពិនិត្យតែលើបញ្ជីកាន់កាប់អាវុធនោះគឺមិនទាន់មូលនៅឡើយទេ ពីព្រោះមានសាក្សីឈ្មោះ **ឆវ (ឱ**

ម៉ង់), សគយ បានឆ្លើយបញ្ជាក់ច្បាស់ថា ពិតជាបានឃើញឈ្មោះ **សច** ធ្លាប់ប្រើប្រាស់អាវុធខ្លីធុនK៥៤ប្រាកដមែន ហើយសាលាឧទ្ធរណ៍ ក៏ដូចតុលាការបាត់ដំបងដែរ មិនទាន់បានឱ្យសមត្ថកិច្ចស្រាវជ្រាវរកកាំភ្លើងធុន K៥៤ ដែលជនល្មើសធ្លាប់ប្រើប្រាស់ឡើយ។ ប៉ុន្តែតុលាការកំពូល ពុំមានសមត្ថកិច្ចទុកជាមោឃៈចំណុចនេះបានឡើយ ពីព្រោះអគ្គព្រះរាជអាជ្ញា ពុំបានប្តឹងសាទុក្ខលើចំណុចនោះទេ គឺប្តឹងសាទុក្ខតែលើចំណុចទី៤ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះក្រៅពីចំណុចទី៤ចំណុចផ្សេងទៀត នៃសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍បានចូលជាស្ថាពរហើយ។

-យល់ឃើញថា សាលាឧទ្ធរណ៍បង្គាប់ឱ្យដោះលែងជនជាប់ចោទឈ្មោះ **សច** ជាបន្ទាន់ពីមន្ទីរឃុំឃាំងដែលស្ថិតក្នុងរយៈពេលសាទុក្ខនោះ គឺរំលោភលើមាត្រា២១៧ នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ដោយមាត្រានេះចែងច្បាស់ថាបណ្តឹងសាទុក្ខ និងរយៈពេលសម្រាប់ប្តឹងសាទុក្ខ មានអនុភាពផ្អាកការអនុវត្តសាលាដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍ រហូតដល់ថ្ងៃចេញសាលដីការបស់តុលាការកំពូល ប៉ុន្តែដោយកំហុសនេះ ជាកំហុសអង្គច្បាប់សុទ្ធសាធ ដូច្នេះតុលាការកំពូល ទុកជាមោឃៈដោយឥតបង្វិលនូវចំណុចទី៤នេះ។

-យល់ឃើញថា តុលាការកំពូល បានបង្គាប់ឱ្យជនជាប់ចោទធ្វើសារណាតប និងបានកោះហៅមកចូលរួមសវនាការនេះដែរ ប៉ុន្តែរកជនជាប់ចោទពុំឃើញដូច្នេះតុលាការកំពូលជំនុំជម្រះកំបាំងមុខជនជាប់ចោទចាត់ទុកជាចំពោះមុខ។

-យល់ឃើញថា ដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីពុំបានធ្វើសារណា និងពុំបានមកចូលរួមនាសវនាការនេះទេ ដូច្នេះតុលាការកំពូលជំនុំជម្រះកំបាំងមុខចាត់ទុកជាចំពោះមុខ។

-យល់ឃើញថា សាលដីកាព្រហ្មទណ្ឌលេខ១៩៣ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ដែលបានសម្រេចសេចក្តីមកនេះ មានការខុសឆ្គងទាំងទម្រង់ ទាំងគតិច្បាប់។

ហេតុដូច្នេះ

វិនិច្ឆ័យសេចក្តី កំបាំងមុខជនជាប់ចោទ និង ដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី ប៉ុន្តែចាត់ទុកជាចំពោះមុខ

១-ទទួលបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៨២ចុះថ្ងៃទី១០ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់អគ្គព្រះរាជអាជ្ញាសាលាឧទ្ធរណ៍ ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់។

២-ទុកជាមោឃៈចំណុចទី៤នៃសាលដីកាព្រហ្មទណ្ឌលេខ១៩៣ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ដោយឥតបង្វិល។

៣-សាលដីកានេះប្រកាសនាសវនាការជាសារណៈនៅថ្ងៃទី២៣ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៣ ។